

Καὶ θυμᾶται καὶ ταράζεται τὸν ἔμπορο τὸν πατριώτη του, ποῦ τὸν τύλιξε στὰ βρόχια τοῦ Μουλίδα καὶ τὸν κατὰστροψε! Καὶ μὴ αὐτὸν μόνε; Πόσους καὶ πόσους ἄλλους;

Ξαφνικὰ ὁμως στάθηκε καὶ ρώτησε τὸν ἑαυτό του.

—Μὰ δὲ μοῦ λές, γιατί κάνεις ἔτσι; γιατί λυπᾶσαι; Ἄν στὴν ἔδινε θὰ λυπόσουν;

Τὴν αἰσθάνθηκε αὐτὴ τὴν ἐρώτηση, τὴν αἰσθάνθηκε σὰ χτύπημα καὶ μαζί νὰ εἶδε τότε τὸν ἑαυτό του, ποῦ σὰ νὰ μὴ τὸν εἶχε ἰδεῖ ἀπὸ καιρὸ, τὸν εἶδε πόσο ἦταν ἀλλοιώτικος, πόσο εἶχε ἀλλάξει ἀπ' τὴν ἡμέρα, ποῦ εἶχε γείνει σκλάβος τῆς ἀγάπης.

Καὶ θύμωσε μὲ τὸν ἑαυτό του.

—Μὰ πῶς ἔγεια, πῶς! εἶπε τινάζοντας τὰ χέρια καὶ κυτάζοντας ψηλά.

Εἶδε στὸν οὐρανό, καθὼς σήκωσε τὸ κεφάλι, ἓνα σύννεφο μαῦρο, μεγάλο ἀπλωμένο καὶ τοῦ φάνηκε σὰ δαίμονας, γίγαντας δαίμονας, μὲ ἀνοιχτὲς τὶς φτεροῦγες νὰ ἔχει σκεπάσει τὴ γῆ!

ΑΘΗΝΑ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΜΕΤΑΝΟΙΑ

— On souffre. On fait souffrir. Et le plus malheureux, n'est pas toujours, celui qui souffre.

ROMAIN ROLLAND

Ἦσουν αὖ γλωμί. Ἐκρούωνες.—Ὅλη τὴ νύχτα μονομαχοῦσαμε... Τὸ κεφάλι βαρὺ ἀπὸ στοχασμούς—τροέλλας στοχασμούς—ἔγερνε στὰ χέρια σου ἀπάνω—στὰ χέρια τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς παράκλησης.

Τὸ φῶς τῆς λάμπας, ποῦ φώτιζε μονάχα τὰ μαλλιά σου καὶ τὸ μέτωπο—ἐνῶ τὰ μάτια σου φωσφορίζαν μέσα στὴ σκιά—τὸ φῶς τῆς λάμπας ποῦ σκορποῦσε τὸ μυστήριο τοῦ ἀβεβαίου, καὶ τὶς ἀνατροχιλές τοῦ ἑτοιμοθάνατου στὰ πράγματα ἀπάνω—ἄρχισε νὰ παλαίη τώρα μὲ τῆς ἀγῆς τὸ φῶς—τὸ ψυχρὸ καὶ μπλάβο—ποῦ σούρωνε ἀπ' τὶς σχισμάδες τῶν παραθύρων.

Σιωποῦσες καὶ περιμένες.—Πόσον καιρὸ, περιμένες τὴ μάταιη λέξι;

Ἡ ἔνταση τῆς παράκλησης, εἶχε συμπληρώσει πειὰ τὴν ἀγωνία τῆς ἀναμονῆς. Κ' ἐγὼ ὁ ἀψυχος κ' ὁ δηλητηριασμένος—ἔτσι νόμισα—αἰσθάνθηκα τὴν ὑποχρέωση. Ἴσως γι' αὐτὸ, νὰ μὴ βιάσταξα πειὰ τῶν ματιῶν σου τὸ παράπονο—ἴσως γι' αὐτὸ νὰ τράβηξα τὶς κουρτίνες—κ' ἀνοῖξα τὰ παράθυρα—καὶ ζήτησα στῆς ἀγῆς τὸ φέγγος, τὴ δύναμη τῆς ἄρνησης. Μὰ ψυχρὴ ἦταν ἡ ἀγῆ, καὶ μαβιά σύννεφα, μὲ στρέφαν πάλι στὴ ζεστασιά κοντὰ τῆς ψυχῆς σου.

Κι' ὅταν σηκώθηκες, κ' εἶδα στὴ μορφή σου, τῆς ἀπελπισίας τὸ κορμόφωμα—ποὺ προκαλεῖ τὸ θαῦμα τῶν κινήσεων—καὶ τῶν λέξεων τὴν ἀρμονία—φοβήθηκα πῶς θὰ ἐκτελοῦσα τὴν ἀνίερη πράξη—ἔτσι νόμισα—καὶ μίλησα:

—Γιατί;

—Θέλω!

—Ἀκόμα;

—Πάντα!

—Θεέ μου!...

—Σὲ περιμένα. Ἦρθες.

—Μὰ πὺ ἀπόμακρος παρὰ ποτές...

—Ὁχι. Ἀφοῦ οἱ περιπλάνησες σου οἱ ἀνέλπιδες, σοῦ δείξαν πάλι τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ, θὰ πῆ πῶς ἡ ψυχὴ μου—ποὺ δὲν κουράζεται—εἶχε τὴ δύναμη νὰ σὲ φέρῃ.

—Δὲν εἶμαι πειὰ ὁ ἄνθρωπος τῶν περασμένων, ποὺ ἡ παι-
διάτικη ψυχὴ σου ὠνειρεύτηκε.

—Εἶσαι. Ἀκόμα καὶ πάντα, ὁ γόης!

—Ἀλλοίμονο...

—Μὴν κούβεσαι! Μὴ θέλεις δὴθεν νὰ φανῆς καλὸς καὶ δυνα-
τός. Ἔσθεις πῶς παντοτεινὰ θ' ἀνήκουμε στὰ πάθη μας, στίς μιζέ-
ριες τῆς ψυχῆς μας... Μὴ σπρώχνεις πίσω τὴν ὁρμὴ μου.

—Παιδί μου!.. Ἀδερφοῦλα μου!..

—Χά!.. Χά!.. Χά!.. Παιδί σου, ἀδερφοῦλα σου, ἐγώ!..

Ἦσουνα τρομερὰ ὠραία ἔτσι, κ' ἀκατανίκητη ἡ γοητεία τοῦ κορμοῦ σου. Μὰ ἐγώ, ποὺ νοιώθω τὴ ψυχὴ μου τόσο ποτισμένη ἀπὸ τὴν ἰδέα τοῦ ἀνεπανόρθωτου—τὴ ψυχὴ μου, ποὺ πειὰ δὲν τὴν ἀφίνει νὰ ἡσυχάσῃ ἢ ἀνάμνηση τῶν περασμένων, καὶ τὸ σηροῦνι τῆς ἀμφιβολίας—ἐγώ ποὺ θέλησα νὰ σὲ νομίζω πάντα ἱερή—ἄφησα καὶ πάλι τὴν ἄρνηση, νὰ μᾶς τυλίξῃ μὲ τὴν παγωνιά της.

Μὰ ἡ ψυχὴ σου—τὶ βιολοντσέλλο πάθους!—μὰ τὸ κορμί σου—
τὶ δοχεῖο πόθου!—ξακολουθώντας τῶν κινήσεων τὸ θαῦμα—καὶ
τῶν λέξεων τὴ συμφωνία—ὀρθωθήκαν πάλι ἀνήλεα, ἀπαιτώντας τὸ
φῶρο τῆς συνείδησης μου!

—Λοιπὸν; (τὰ μαλλιά σου χάιδεψαν τὸ μέτωπο μου, καὶ τὰ
χεῖλη σου ποὺ καίγανε μ' ἔκαμαν ν' ἀνατοιχιάσω) Λοιπὸν;

—Ἀφῆσε με. Ἐγὼ σὲ ἱκετεύω τώρα! Ἀφῆσε με νὰ πιστέψω,
πῶς ὅλα μέσα μου δὲ χάθηκαν ἀκόμα...

—Ἡ βεβαιότητα τούτη ποὺ ζητᾶς, εἶναι φταχὴ καὶ ἄθλια,
μπροστὰ στὴν ὥρα τῆς ἀπόλαυσης ποὺ σοῦ προσφέρω...

—Φοβοῦμαι τίς τύψεις!..

—Δειλέ!

—Ἴσως!.. Μὰ θέλω νὰ κρατήσω ἀγνή τὴν ἀνάμνηση τῆς νύχ-
τας τούτης, ποὺ πέρασα κοντὰ σου δίχως ν' ἀγγίξω τὴν παρθενιά
τῆς ὑπαρξης σου...

—Ποιὰ παρθενιά; Ἀφοῦ ἡ ψυχὴ μου δὲν εἶναι ἀγνή; Ἄν
εἴξερες τίς νύχτες—τόσον καιρό—ὅταν ἔσθην τὴν ὑπαρξὴ σου μα-

κρυά, ζητώντας ἀνώφελα τὴν εὐτυχία, ἂν εἴξερες, τὶ ὄνειρα ἄμαρτωλά, στὸ σύθαμπο μέσα τοῦ δωματίου, ἢ ἄρρωστη μου φαντασία—τὶ πάθους ὄνειρα, πὺν ἔκλωθε—καρτερόντας σε... Καὶ τώρα πὺν ἦρθες, ἦρθε καὶ γιὰ μένα «τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου!»

—Ναί, ἦρθα. Μὰ γιὰ νὰ ξεχάσω. Ἡ ἐποχὴ, πὺν τὸ ἀσυνείδητο κυβερνοῦσε τὴ ζωὴ μου, πέρασε. Τώρα ἔχω ἀνάγκη, λήθησ καὶ καλοσύνης.

—Τὴν ἄρνηση, τὴ νομίζεις καλοσύνη; Ἀγαπημένε!.. ὦ! Ἐσύ! Τὰ εἴκοσι μου χρόνια—κύταξε τα πῶς φουντώσαν καὶ ἀνθίσαν—μόνο στὰ δικὰ σου χέρια θέλουν ν' ἀπιθώσουν τὰ θεῖα τους δῶρα...

—Σιωπὴ! Λυπήσου τὴ νύκτη σου!

—Ἡ νύκτη μου θὰ βρῆ τὸ δρόμο της...

—Θὰ μείνη ρημαγμένη!

—Γιατί;

—Γιατὶ ὄλο φεύγω κι' ὄλο πάω...

—Ποῦ θὰ πᾶς;

—Στὸ ἄγνωστο...

—Νομίζοντας πῶς κάνεις;

—Ἐνα καλό.

—Ὡστε οὔτε τούτη τὴ φορὰ;

—Οὔτε... Φτάνει... Πολλὲς κακίες βαραίνουν τὴ συνείδησή μου...

Εἶναι καιρὸς ποῦ προσπαθῶ νὰ κόψω τοῦ περασμένου τοὺς δεσμούς... Ἐχω ἀνάγκη, νὰ περπατῶ ἐλεύθερος, ἐδῶ κι' ἐμπρός...

—Νομίζεις... Καὶ τὸ λὲς ἐσὺ αὐτό! Φτάνει νὰ δῆ κανεὶς τὰ μάτια σου, γιὰ νὰ πεισθῆ πῶς νοσταλγεῖς...

—...μὰ περίοδο γαλήνης...

—Ὅχι!

—Ἀλλά;

—...ἡδονικώτατες ἁμαρτίες!

Ἐλεγεσ ἀλήθεια...

Καὶ τὶ χυμοὺς ἀγάπης, πὺν μάντευε κανένας στὸ κορμί σου... Καὶ πόσο ὀδυνηρὸ πὺν ἦταν, νὰ κρατᾶ κανεὶς τὸν ἑαυτό του ψυχραίμο, μπροστά σου... Μὰ τώρα δὲ μιλοῦσαν πειά, οὔτε ἡ λογικὴ—οὔτε τὸ καθῆκον—οὔτε θεωρίες ἐξαγνιστικέσ... Ἀντιμέτωπα στὸ πάθος καὶ τὴν εἰλικρίνεια σου, ὑψωνόταν τώρα ὁ ἐγωῖσμός μου! Κι' ὅταν τὸν ἔνοιωσες κι' ἐσύ, τότε μόνο εἶδες τῆς προσπάθειας τὸ μάταιο, κι' ἄφηκες τὴν καλοσύνη σου νὰ κλάψη...

Θυμᾶμαι τοὺς λυγμούς σου. Ὑπέροχη ἐσύ!..—Ἦταν ἤρεμοι, μακρόσυρτοι, σὰ νὰ μὴ θέλαν νὰ τελειώσουνε ποτέ... Καὶ ὅταν βγῆκα ἔξω, ἀφίνοντας σε, μόνη μετὶ τῆ θλίψη σου, αἰσθάνθηκα—πρῶτη φορὰ—πῶς ἐμσοῦσα θανάσιμα τὸν ἑαυτό μου...